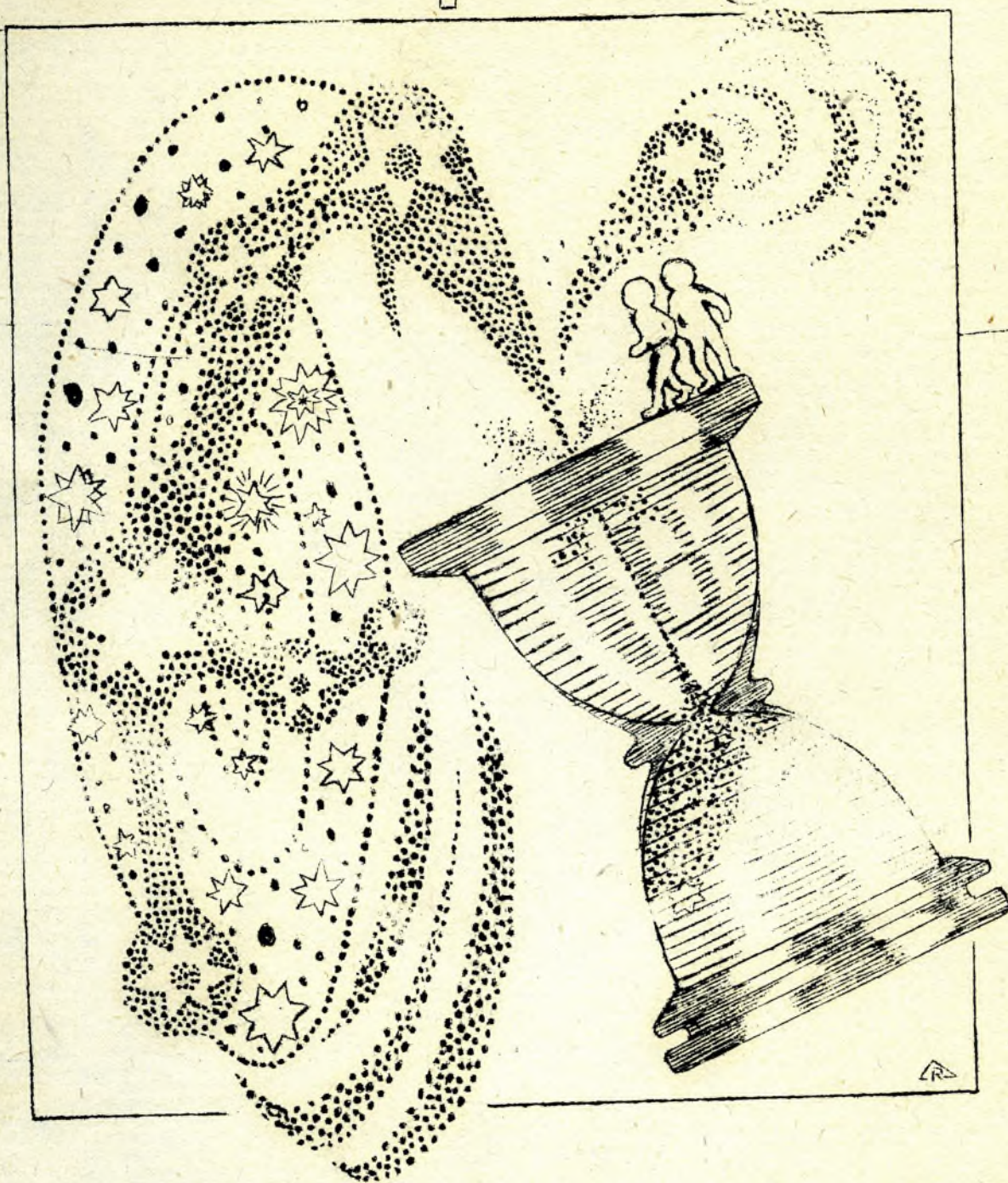

Δ ΔΡΟΜΕΡΑ

Kláb vědecké fantastiky při MěV SSM v Plzni

Září 1985

Je jaro. Poslední zbytky sněhu tají pod náhorem hřejivých slunečních paprsků. Společně s ním mizí i stopy pouťníků - žen, mužů, dětí a starců. Pujné rostlinstvo rašící ve stínu lesních velikánů prozrazuje jen neochotně směr jejich putování. Přesto je víc než jasné, že šléněje všech prodávajících se menších i větších skupin lidí míří k jedinému cíli : náhorní plošině pracovně získané a udržované uprostřed hlubokých lesů.

Nejdou s prázdnýma rukama. Kromě nezbytných zásob a zbraní na obranu vůči divou zvěří nesou atraktivní zboží určené k výměnnému obchodu. Pospíchají. Zdržení vždy přinášelo mnoho nevýhod, především v podobě zvyšování cen. Dobře to vědí.

Už jsou blízko cíle. Jen malý okamžik a oslněné oči prvobytných lidí spatří zářivou jarní oblohu modrající se nad nezvykle velkým prostranstvím. Zde na ně čeká vřelé přijetí domorodců.

Jazykové rozdíly nepředstavují téměř žádnou překážku. Posunkovou řečí lze dohodnout jakýkoliv obchod. A tak nejvíce křiku nadělají dovádějící děti, které většinou ani netuší, co se kolem nich děje a k jaké podívané se schyluje. Letos se objevily i nové tváře. Zavítali sem - spíše náhodou - cizí lovci. Od zdejších obyvatel se odlišují zejména kovovými doplňky kožených oděvů a zvláštním druhem tetování na tvářích.

Většina očekávaných návštěvníků se již sešla. Čekalo se jen na početnou skupinu pocházející ze vzdálených jižních bažin, kterou zdržely letošní prudké deště.

Teprve pak zazněla hudba. Nejváženější muži z jednotlivých skupin se odebrali na nejvýhodnější místo. Ostatní se usadili v těsné blízkosti planiny. Mrštnější vylezli na okolní stromy.

Ve chvíli, kdy zaznělo bubení s sólo, vyběhli od severu přepočtře oblečení cvičenci. Každý z nich hbitě našel v trávě svou kamennou značku a zaujal úvodní pozici. Buben změnil rytmus a to byl signál pro první pohyb jejich skladby. Během malé chvíle bylo jasné, že ji mají - jako vždy - pergektně nacvičenou.

"Kounovská spartakiáda" byla zahájena. Zdejší kmen - orga-

nizátor a účinkující v ječné osobě - si opět řádně vylepšil rozpočet.

Minipovídka Jiřího Karbusického, kterou jste právě dočetli, byla zaslána do soutěže o Kounovský kámen v roce 1983; předpokládáme, že tento příspěvek definitivně vyřeší letité spory o původu, významu a účelu Kounovských kamen-
ných řad ...

Co dále najdete v tomto zpravodaji ?

Kromě povídek z Halmochronu - připomínáme, že uzávěrka 2.ročníku (30/9) se pomalu, ale nezadržitelně blíží - přehled vycházejících knih, jakož i povídání o překladech s další ukázkou. Naproti tomu zde nenajdete ani povídku Zdeňka Páva "Obléknout si tělo", ani Bláhovcův "Experiment", osmou a patnáctou povídku z letošní pardubické soutěže O cenu Karla Čapka - obě tyto úspěšné práce našich členů jsou totiž značně rozsáhlé, takže se nevešly - pokusíme se příště !

-o-

Obsah :

J. Karbusický : Vždy s příchodem teplých dnů	1
Co vyšlo a vyjde v roce 1985	3
Návštěva u překladatelky	4
R. Sheckley : Královská vůle (překlad J.Kapcová)	5
M. Kabelík : Dárek	13
P. Pláze : ? ? ?	17
J. Kapcová : Stroj času	21

=====

A N D R O M E D A

zpravodaj klubu vědecké fantastiky Andromeda při MěV SSM
v Plzni - městě

• N e p r o d e j n é !!!

Pouze pro vnitřní potřebu

Publikace neprošla jazykovou úpravou

(červen '85)

3

CO VYŠLO A VYJDE V ROCE 1985

Ondřej Neff: Jádru pudla / Karavana/
Stalo se zítra: / antologie české a slov. sci-fi/
Werner Steinberg: Mezi rakví a Araratem / MF - edice 13 /
Scheffner: Skromný génius / jen 28000 výtisků, Svoboda /
Alexandr Běljajev: / výbory: Hlava profesora Dowella, Poslední
atlantidan / Svoboda /
Vynálezy profesora Tagura / Svoboda /
??? / novely, Svoboda /
Ljuben Dilov: Promarněná šance / Svoboda /
Miroslav Hanuš: Expedice Eriadne / námět Akce Bororo, Svoboda /
A. a B. Strugacký: Miliarda let před koncem světa / Svoboda /
Kir Bulyčov: Alenka z planety Země / 100000 výtisků, Svoboda /
Návrat na planetu Zemi / antologie čes. a slov. sci-fi, Svoboda /
Krys Malin: Převrát po anglicku / anglické, Svoboda /
Hledání budoucího času / antologie svět. sci-fi, Práce /
Duhová křídla / Románové novinky, Práce /
Alexej Tolstoj: Aelita / Práce /
Douglas: Smrt v horkém větru / Práce /
Hanlich: Nejpravděpodobnější nehoda / Práce /
Ladislav Szalai: Zapomenutý vesmír / 5 000 výtisků, Práce /
Ludvík Souček: Hippokratův slib / povídky, 90000 výtisků, Práce /
Ant: Teď už budeme lidé / edice Kláš /
Ludvík Souček: Blázni z Herferidy / Karavana /
tanice u boře deště / antologie slov. sci-fi, Karavana /
Václav Kláš: Ve jménu Meitnova / Karavana /
Gausovskij: Černý kámen
Ant: Riziko nesmrtelnosti (Fantastika '85)
Ludvík Souček: Zbraně Diovy
Kir Bulyčov: Mimozešťané v Guslaru

CO VYJDE V ROCE 1986

Vladimír Savčenko: X krát já / Svoboda, edice Omnia /
Roboti a andr ldi / antologie 40 svět. sci-fi povídek, Svoboda /
Eduard Martin - Manžel z Marsu / Svoboda /
Ludmila Freiová: Odkud přišel Silvestr / Svoboda /
Thivis: Zpěv drozda / přý dobré, Svoboda /
Radomír Klábal: Kde máte tu mrtvolu, vy chytráku? / Práce /
Zdeněk Volný: Brána věčnosti / Práce /
Stroj času / Melantrich, 12000 výtisků /
Stopa ve vesmíru / Melantrich /
Papoušek: Past rozumu
Josef Nesvadba: Pambinot / Karavana /
Ludmila Freiová: Cizinci na planetě Kvara / Karavana /
M. Klausnich: Smrtonosný prach / Karavana /
Guljak: Dlouhé svítání / Lidové nakladatelství /
Ant: Robot a spol. / Lidové nakladatelství /
Nikolaj Nosov: Meználek / Lidové nakladatelství /
Alexandr Běljajev: Člověk obojživelník / Lidové nakladatelství /
Lgakov: Mistr a Markéta / Lidové nakladatelství /

Pozn.: Omluvte, prosím, případné chyby a nedostatky způsobené nedokonalým záznamem referátu Iva Železného.

Návštěva u překladatelky

V našem minulém Zpravodaji zaujala mnoho čtenářů povídka "Démoni", jeden z překladů, které nám poskytla paní Jaroslava Kopcová z Prahy. Dnes otiskujeme další a já teď sedím v malém útulném bytě na sídlišti Novodvorská a rozhlížím se po knihovnách i po vitrinách se sběratelskými předměty.

A: Vidím, že Vaše zájmy jsou hodně široké - jak jste se vlastně dostala ke sci-fi ?

JK: Přivedl mne k ní Jules Verne, kterého jsem začala číst už v osmi letech; no a pak jsem dvaačtyřicet let pracovala jako knihovnice, takže jsem měla dobrý přístup ke knížkám. Vhodně jsem četla, nejenom sci-fi, pokoušela jsem se i psát ...

A: ... a přispěla jste nám do Halmochromu a poslala nám i několik překladů sci-fi povídky. Nejsou však přeloženy z originálů, ale z ruských převodů. Proč ?

JK: Získat v Praze originály anglických a amerických sci-fi je velmi obtížné, nemám ani přísun od známých nebo příbuzných. Nejsnazší cestou bylo tedy obrátit se k ruským překladům. V Sovětském svazu je sci-fi literatura velmi oblíbena a je preferována i v ediční činnosti sovětských nakladatelství. Vycházejí tam celé edice sci-fi, jak původních, tak přeložených. A to nejen z angličtiny, ale např. i z češtiny, maďarštiny, slovenštiny, francouzštiny, japonštiny atd., prostě to nejlepší, co v žánru na světě vychází.

A: Jak se překládá z přeloženého?

JK: Má to svá specifika, někdy upravuji přizpůsobením k našim vžitým pojmům a výrazům, není to však často. Občas nahlédnu do anglického slovníku, abych si byla jista určitým slovem. Hledám pomoc i u matematiky a fyziky, to když je povídka "nabita" vzorci.

A: Můžete nám jmenovat některé sovětské edice sci-fi ?

JK: Kromě sebraných spisů klasiků jako je Běljajev, A. Grin, Al. Tolstoj, Obručev, Jefremov aj., to byla třeba Knihovna sci-fi v 15 svazcích /nakl. Molodaja gvardija/, v nakl. Mir knižnice "Zaruběžnaja fantastika", v Gosudarstvennom izd. geografičeskoj literatury sborníky "Na suše i na Morě" s podtitulem "Putěšestvija, priključenija, fantastika", v Dětgizu almanachy "Mir priključenij" a řada dalších. Také nakladatelství jednotlivých republik vydávají díla svých národních autorů i překlady v ukrajinštině, gruzínštině, běloruštině atd.

A: Děkuji za rozhovor, a jen bychom si mohli přát, aby naše nakladatelství nás podobně zásobovala sci-fi literaturou.

JK: To je dobré připomínka; i když bereme v úvahu velikost SSSR a početnost jeho obyvatel, přece právě ve sci-fi jsou impozantní čísla nákladů: sto tisíc nejnižší, dvě stě i dvě stě padesát tisíc nejsou výjimkou. I tím se potvrzuje, že sci-fi není okrajovou součástí literatury, ale je její významnou složkou.

A: Nashledanou a těšíme se na další spolupráci.

-akč-

K R Á L O V S K Á V Ů L E

Bob Granger seděl už dvě hodiny na bobku pod pultem s nádobím a cítil, že mu otékají nohy. Pohnul se s úmyslem, že trochu změní polohu, ale s kolenou mu spadla s velkým rachotem těžká golfová hůl.

-Tiše- zašeptala Janice; v rukou pevně svírala železnou palici.

-Nemyslím, že se ukáže,- řekl Bob.

-Seď tiše, miláčku- opět šeptem pravila Janice a napjatě hleděla do tmy.

Zatím nic nenasvědčovalo tomu, že by se zloděj objevil. Ale už celý týden sem lezl noc co noc a tajomně odnášel generátory, chladničky a klimatizátory. Tajomně, neboť neporušoval zámky, nevyřezával okenní skla a nezanachával stopy. Přesto vždy nějakým zázrakem se dostal do obchodu a pokaždé způsobil značnou škodu na jejich majetku.

-Sotva z toho něco bude,- zašeptal Bob. -Konec konců, když je někdo schopen odnést na hřbetě generátor o váze několika metrů-ků-

-Jen klid, nějak ho vyřídíme,- namítla Janice s jistotou, již vděčila za to, že svého času získala hodnost vrchního seržanta ženského motopěšího sboru. -Kromě toho se s ním musíme prostě vypořádat, vždyť kvůli němu zase odkládáme svatbu.

Bob přikývl. On a Janice si za své úspory z armádní služby otevřeli v rodném městečku obchod s nejrůznějším průmyslovým zbožím a chtěli se vzít, až jim to příjmy dovolí. Ovšem, když se ztrácejí chladničky a klimatizátory ...

-Myslím, že už je něco slyšet,- poznamenala Janice a uchopila pevněji palici.

Někde v obchodě se ozval sotva postřehnutelný šramot. Oba zatajili dech. Pak bylo slyšet tlumené kroky - někdo šel po lino-leu.

-Až přijde do prostředka, rozsviť,- zašeptala Janice.

Konečně rozeznali ve tmavém velkém prostoru jakousi černou skvrnu. Bob rozsvítil a zvolal: -Stát, ani se nehni!-

-To není možné!- vydechla Janice a div neupustila palici. Bob se otočil a křečovitě zalapal po vzduchu.

Před nimi stál obr dobré tři metry vysoký. Na čele mu zjevně vystupovaly růžky, na zádech povívala drobná křídélka. Oblečen byl do tureckých kalhot z hrubé vlněné látky a bílý sportovní svetr s červeným nápisem na prsou "Iblisova polytechnika". Na chrotykách nohou měl obnažené bílé střežnice ze sobí kůže, světlé vlasy měl zastřižené na jízku.

-Zatraceně!- zadrmolil neznámý host, když spatřil Boba a Janici. -Já to věděl, že jsem měl v koleji poslouchat kurs neviditelnosti!-

Chytil se rukama za břicho a nadul tváře. Jeho nohy okamžitě zmizely. Velikán se nafukoval ze všech sil, dokud nebylo neviditelné i břicho, ale dál už to nešlo.

-Neumím to,- řekl provinile a vydechl všechn vzduch. Nohy i břicho se zase objevily. -Chybí mi praxe. Zatraceně!-

-Co tu chceš?- zeptala se Janice a brozivě se vztyčila do celé své výše něco přes metr padesát.

-Co chceš? Hned si vzpomenu. Ach ano, ventilátor!- Přešel celou prodejnu a lehce zvedl z podlahy velký ventilátor.

-Počkej!- zvolal Bob. Přistoupil k obroví a měl připravenou svou golfovou hůl. Janice vzkukovala Bobovi ze zády.

-Zajímalo by mě, kam s tím chceš upláchnout?-

-Ke králi Alerianovi,- odpověděl obr. -Projevil přání mít ventilátor.

-Hele, projevil přání! To je ono!- zaječela Janice. -Koukej to vrátit zpátky!- a rozmáchla se palicí.

-Ale já přece za nic nemohu- namítl mladý obr a nervózně pošukával křídélky. -Král si to přeje.-

-Neříkej tedy sám na sebe,- procedila Janice skrze zuby.

Janice byla po službě v armádě, kde opravovala motory do džípů, ve výtečné formě - nehledě na malou postavu. Přetáhla obra palicí, až se jí roztřepaly blondaté vlasy.

-Fuj!- zvolala. Palice odskočila od hlavy podivné bytosti a div že Janici nesrazila na podlahu. V té chvíli se Bob rozmáchl golfovou hůlí, snaže se přepočítat obroví žebra. Hůl prošla obrovým tělem, poskočila a upadla na podlahu.

-Na ferru síla neúčinkuje- sdělil provinilým tónem.

-Na koho?- otázel se Bob.

-Na ferru. Jsme bratřenci džinů a po ženské větvi jsme příbuzní s devy.- Znovu zamířil ke středu sálu a pevněji stiskl ventilátor v chromné tlapě. -A teď, s dovolením-

-To je démon?- Janice údivem otevřela ústa. Rodiče jí v dětství nedovolovali naslouchat pohádkám o přízracích a démonech a z Janice vyrostla střízlivá realistka. Vyznala se skvěle v opravě jakýchkoli mechanismů, takový byl její přínos do společného života. Všechno jen trochu komplikovanější přenechávala Bobovi. Zato Bob, odchovaný bohatými dávkami Grimmových pohádek a "Čaroděje ze země Oz" byl daleko lehkověrnější.

-Chcete říci, že jste přišel z "Tisíce a jedné noci"?- ptal se.

-Ale kdepak- zamračil se ferru. -Arabští džinové jsou moji bratřenci. Všichni démoni jsou spolu v příbuzenských vztazích, ale já jsem ferru z rodu ferrů.-

-Buďte tak laskav, můžete nám říci- obrátil se Bob uctivě k návštěvníkovi -nač jste potřeboval generátor, chladničku a klimatický zátor?-

-Rád a s potěšením- odpověděl ferru a postavil ventilátor na podlahu. Zašátral rukou ve vzduchu, našel to, co hledal, a usedl na neviditelné něco. Pak zkřížil pod sebou nohy a pevněji si zašněroval jeden střevíc.

-Před třemi týdny jsem absolvoval Iblisovu polytechniku- začal své vyprávění. -A hned jsem si podal žádost do státních služeb. Moji předkové byli od pradávna ve státních službách, tak už je to u nás v rodě obvyklé. A protože žádostí byla celá hromada jaké vždy, tak já-

-Do státních služeb?- opakoval Bob.

-Ovšem. To všechno jsou místa ve státních službách. I duch Aladdinovy lampy byl státním úředníkem. Musí se samozřejmě složit speciální zkoušky-

-Nutnohočujete,- poznamenal Bob.

-Dobře tedy... Přísahám, že to zůstane jen mezi námi. Dostal jsem místo z protekce.- Host tonul v rozpacích a tváře mu zoranžověly. -Můj otec je člen Rady podsvětí a uplatnil všechn svuj

vliv. Jmenovali mne ferrou Královského poháru a přitom pominuli 4 tisíce ferrů s vědeckou hodnotou. Víte, to je velká čest. Vášichni mlčeli a ferra se znovu ujal slova.

-Musím se přiznat, že jsem nebyl jak se patří připraven, - pro nesl smutně. -Ferra poháru se musí dokonale vyznat ve všech oborech démonologie. A já jsem přišel rovnou ze školních lavic, navíc s průměrnými známkami. Pochopitelně se mi zdálo, že si budu umět se vším poradit. - Ferra na okamžik umkl a usadil se ve vzduchu pohodlněji.

-Ale nač vás mám zatěžovat svými starostmi, - vzpomínal se a seskočil ze vzduchu na zem.

-Ještě jednou prosím za odpuštění ... - a zvedl z podlahy ventilátor.

-Okamžik, - řekla Janice. -To král ti přikázal, abys vzal zrovna náš ventilátor? -

-Částečně, - odpověděl ferra a znovu se zbarvil do oranžova.

-A pověz, - nedala se odradit Janice -je tvůj král bohatý? -

Rozhodla se, že zatím bude s tímto nadpřirozeným tvorem zacházet jako s obyčejným člověkem.

-Je to velmi bohatý monarcha. -

-Proč tedy nám nezaplatí za tohle haraburdí? - vyptávala se dívka. -Nač potřebuje zrovna kračené? -

-Hm, - zamumlal ferra, -on to prostě nemá kde koupit. -

"To bude nějaká zaostalá východní země", pomyslila si Janice.

-Proč by nemohl dovážet elektrické zboží ze zahraničí? Každá firma by mu mileráde vyšla vstříc, - řekla nahlas.

-To všechno je strašně nepohodlně zdoluhavé - vyhnul se přímé odpovědi ferra, a třel si jeden střevíc o druhý. -Škoda, že se nemohu udělat neviditelným. -

-Povídej dál, - nenechával ho na pokoji Bob. (

-Když to tedy chcete vědět, král Alerien žije v té době, které vy říkáte dva tisíce let před Kristem. -

-Jak tedy ... -

-Počkejte, - řekl nezlobeně mladý ferra. -Vysvětlím vám to. -

Utřel si zpoceně ruce o bílý svetr.

-Jak už jsem vám řekl, dostal jsem hodnost ferry Královského poháru. Čekal jsem přirozeně, že král bude po mně žádat drahokamv nebo krásné ženy, oba bych mu bez problémů dodal. Tenhle odbor kouzelnictví je v programu prvního semestru. Avšak drahokamů měl král dostatečně a žen víc než dostatečně, vůbec ani nevěděl, co s nimi dělat. A tak mi přikázal - co byste mysleli? "Ferra, v létě je v mém paláci příliš horko. Udělej něco takového, co by palác ochlazovalo." Hned jsem pochopil, že mě dostal do pastí. Ferrové se učí měnit podnebí ve speciálních seminářích. A já jsem ztrávil příliš času na běžecské dráze ... Co teď ...

Rychle jsem vyhledal Velkou magickou encyklopedii a našel článek "Klíma". Zaklínání však pro mne byla příliš složitá. Nemohlo byt ani řeči o tom, že bych někoho poprosil o pomoc. To jako bych sám prohlásil, že se na svou funkci nehodím. Ale dočetl jsem se, že ve dvacátém století existuje umělé řízení klimatu. Pronikl jsem tedy do budoucnosti po uzoučké cestičce a vzal jeden z vašich klimatizátorů. Pak mi král rozkázal zaříditi věci tak, aby se mu nekazilo v létě jídlo, a já se vrátil pro chladničku. Pak ... -

-A to všechno si připojil na generátor? zeptala se Janice, kterou zajímala technická stránka věci.

-Ano. Možná, že jsem slabší v zaklínáních, ale v technice leccemu rozumím.-

"To má hlavu a patu", pomyslel si Bob. Opravdu, kdo uměl dva tisíce let před Kristem udělat chládek v paláci? Ani za všechny poklady světa nebylo možné si proud ledového vzduchu z klimatizátoru nebo chladničku, zaručující, že se nezkaží jídlo. Bobovi však stále nedávala pokoje jedna myšlenka: do je to za demona?

Na asyrského nevypadá a že není z Egypta, je jasné ...

-Ne, tomu nerozumím- řekla Janice. -V minulosti? Myslíš tím putování v čase?-

-Právě to. V koleji jsem se na putování časem specializoval, ujistil ji ferra s chlapecky hrdým úsměvem.

"Možná aztécký, - přemýšlel Bob dále - ale to je nepravděpodobné".

-Dobře, - chtěla radit Janice -ale můžeš jít i jinam. Proč bys například nevyhloupil velký obchodní dům v hlavním městě?-

-Váš obchod je jediný, kam vede cestička času, - vysvětlil ferra. Zvedl ventilátor. -Je mi to nepříjemné, ale jestliže se nevyznamenám u krále Aleriana, nezískám už jinou hodnot. Mé jméno propadne zapomenutí.-

A zmizel.

Ze půl hodiny seděli Bob s Janicí v koutku kavárny, která je otevřena celých čtvřiadvacet hodin. Pili černou kávu a hovořili polohlasem.

-Nevěřím jedinému slovu!- rozpálila se Janice, které se vrátila její vrozená skepse. -Démoni! Ferrové!-

-Budeš muset uvěřit, - ozval se Bob unaveně. -Vždyť jsi to viděla na vlastní oči.

-Nemusíš věřit všemu, co vidíš, - nevně pronesla Janice.

Vtom si však připomněla zmizelé zboží, rozplynuvší se zisk a bůhví do jakých dálek se vzdalující svatbu. -Tak dobře, co teď dělat, miláčku?-

-S magií se dá bojovat zase jen za pomoci magie, - poučným tónem řekl Bob. -Zítra v noci se vrátí. A my si něco připravíme.-

-To si myslím, - podpořila ho dívka. -Vím, kde si můžeme půjčit vinčestrovku ...-

Bob zavrtěl hlavou -Kulky od něj odskočí nebo proletí skrze něj a nic mu neudělají. Dobrá, vyzkoušená magie je jediný způsob. Klín budeme vytloukat klínem.-

-A jaká magie? - ptala se Janice.

-Když si chceme zajistit správný účinek, - odpověděl Bob, -bude nejlépe použít všech známých druhů magie. Škoda, že nevíme, odkud pochází. Máme-li dosáhnout žádoucího efektu, magie musí...-

-Ještě kávu? - zeptal se číšník znenadání.

Bob se na něj provinile podíval a Janice zrudla.

-Půjčeno odsud- navrhla. -Kdyby nás někdo slyšel, budeme každému jen pro legraci, nakonec aťvšem se vystěhovali ...-

Večer se setkali v obchodě. Bob ztrávil celý den v knihovně a sbíral materiál. Plodem jeho pilné práce bylo dvacet vět listů, z obou stran pokrytých neforemnými znaky.

- Stejně jsme si měli opatřit tu vinčestrovku, - řekla Janice a vytáhla z oddělení náradí hever.

Ve 23.45 se ferra objevil.

- Ahoj, - řekl nenuceně. -Kde máte elektrické krby? Král potřebuje něco na zimu. Už má dost otevřených ohnišť, samý průvan.-

-Odejdi ve jménu kříže- začal slavnostně Bob a pozvedl proti ferraovi kříž.

-Odnuste, - řekl laskavě host. Ferrové nemají s křesťanstvím nic společného.

-Odstup ve jménu Nantaru a Tiamat!- pokračoval Bob, který měl ve svých poznámkách na prvním místě Mezopotámii. -Ve jménu obyvatel pouští Šamaše, Telala a Enlila ...-

-Aha, tady jsou- pobrukoval si ferra. -Proč se vždycky musím zamotat do nějakých patálií? Je to elektrický typ, ne plynový? Vypadá to, že je trošičku zastaralý.-

-Volám stvořitele loďek Ratu- zpěvavě protahoval Bob, který se přeorientoval na Polynézii, -i ochránce zástěrek z trávy Hinu.-

-Zastaralý, to jistě,- rozčilila se Janice, u níž obchodní duch zvítězil nad magií. -Rok záruky!-

-Volám Nebeského Vlka- Bob přešel k Číně, když Polynézie neúčinkovala. -Vlku, který hlídá bránu Nejvyššího božstva Šan

Ti. Volám boha hromu Li Kuna...-

-Koukejme, tady je infra-pícka, - řekl ferra jakoby nic. -Provana ji potřebuju. A ještě vanu. Máte vany?-

-Vyzývám Baala, Ruera, Forkije, Morhocia, Astartu...-

-Vany jsou tady, co?- zeptal se ferra Janice, a ta bezděčně přisvědčila. -Vezmu tu největší. Král je muž při těle.-

...Jednorozce, Fetida, Asmodeje a Inkuba!- dokončil Bob své vzývání. Ferra na něj pohlédl nikoli bez výrazu úcty.

Bob hněvivě povolal perského vládce světla Ormuzda a po něm božstvo Ammonitů Melocha i starých Filištínů Dagona.

-Víc toho zřejmě neunesu,- přemýšlel nahlas ferra.

Bob vzpomněl Damballu, pak začal vzývat arabské božstva. Vyzkoušel thesálskou magii a zaklínání Malé Asie. Pokoušel se dojmout malajské duchy a pohnout aztécké idoly. Povolal do boje Afriku, Madagaskar, Indii, Irsko, Skandinávii a Japonsko.

-Je to všechno velice solidní a účtyhodné,- uznal ferra Bobovy snahy, -ale nic z toho stejně nebude.- Přehodil si přes záda vanu, infra troubu a elektrický krb.

-Proč?- upřímně se podívil zcela vysílený Bob.

-Víš, na ferry účinkují jen zaklínání rodné země. Právě tak jako džinové se podřizují jen magickým zaklínáním Arabie. Kromě toho neznáš mé jméno; ujišťuji tě, nedosáhneš ničeho, jestliže budeš vyhánět démona, jehož jméno neznáš.-

-Z které jsi země?- zeptal se Bob a utíral si pot z čela.

-Kdepak!- vzpomátoval se ferra, -kdybys znal zemi, mohl bys najít vůči mně správné zaklínadlo. Mám už takhle starostí až po krk.-

-Poslechni,- vmísila se do rozhovoru Janice. -Když je král tak bohatý, proč nám nemůže zaplatit?-

-Král nikdy neplatí za to, co může získat zadarmo,- poučil ji ferra. -Proto taky je bohatý.-

Bob a Janice ho probodli zuřivými pohledy. Pochopili, že jejich svatba mizí v neurčité a daleké budoucnosti.

- Zítra v noci se uvidíme,- s těmito slovy jim ferra přátels-

ky pokynul a zmizel.

-Co teď budeme dělat?- pravila Janice, když se ferra vzdálil.
-Máš ještě nějaké skvělé nápady?-
-Vůbec žádné,- řekl Bob a těžce se svalil na pohovku.
-Snad zase nějakou magii?- s lehkou dávkou ironie dodala Janice.
-Z toho nic nebude,- odsekl Bob. -Ani v jedné encyklopedii jsem nenašel pojmy "ferra" a "král Alerian". Je určitě z takových krajin, okterých jsme nikdy neslyšeli. Snad z nějakého trpasličího státu v Indii.-
-Smála, samá smála,- posteskla si Janice bez ironického tónu.
-Co budeme dělat?- opakovala. -Příště bude chtít vysavač, pak možná magnetofon... -Zakryla si rukou oči a soustředěně přemýšlela.
-Opravdu dělá všechno možné, jen aby se vyznamenal,- poznamenal Bob.
-Zdá se, že jsem něco vymyslela- prohlásila Janice a otevřela oči.
-A co?-
-Pro nás je nejdůležitější náš obchod a náš svatba, mám pravdu?-
-Jistě,-souhlasil Bob.
-Dobře. Nejsem sice žádný mistr v zaklínáních, zato v technice se vyznám- prohlásila Janice a vyhrnula si rukávy. -Pustíme se do práce.

Příštího dne se ferra dostavil už ve tři čtvrti na jedenáct. Měl na sobě stejný bílý svetr, jen střevíce z bílé sobí kůže vyměnil za rezavě hnědé mokasíny.
-Král teď honí, jako nikdy předtím, své poddané,- vysvětloval.
-Nová žena ho docela pobláznila. Ukázalo se, že její šaty vydrží jen jedno praní. Otroci s nimi tlučou o kámen.-
-Chápu,- pronesl soucitně Bob.
- Jen si, prosím, vezmi, neostýchej se,- nabízela Janice.
- Jste ohromně laskaví- s uznáním je pochválil ferra. -Věřte, že jsem schopen to ocenit.- Vybral si pračku. Se slovy Královna čeká- zmizel.
Bob nabídl své společnosti cigaretu. Sedli si na pohovku a čekali. Za půl hodiny se ferra znovu objevil.
-Co jste to provedli,- ptal jse.
-Stalo se něco?- ozvala se nevinně Janice.
-Pračka! Když ji královna zapnula, vyvalil se mrak smradlavého kouře! Pak to nějak divně zapraskalo a pračka přestala fungovat.-
-Po našem se tomu říká "mašinka s trikem". Nebo s překvapením s chybičkou. Jako všechno ostatní v našem obchodě,- komentovala Janice ferrovo rozčilení.
-Na to nemáte právo!- zvolal ferra. -To není čestné!-
-Vždyť jsi tak šikovný- jedovatě odsekla Janice. -Běž, opravuj!-
-Vytahoval jsem se,- smířlivě bručel ferra. -Daleko silnější

jsem ve sportu.-

Janice se usmála a zívla.

-Tak už něco dělejte,- prosil je ferra a nervózně zatřepal křídélky.

-Velmi lituji, ale ničím ti nemohu pomoci,- řekl Bob.

-Přivádíte mě do hrozné situace,- neustále opakoval ferra. -De-
graduují mě. Vyhodí ze státní služby.-

-My se máme smířit s tím, že nás ožebračuješ?- zeptala se ho Janice.

Bob chvíli přemýšlel.

-Poslechni,- navrhl pak. -Proč bys neoznámil králi, že ses
střetl s mocnou protimagií? Řekni mu, že chce-li mít zhojí
tohoto druhu, musí zaplatit daň démonům podsvětí.-

-To mu nebude po chuti,- s pohyby řekl ferra.

-V každém případě to můžeš zkusit,- navrhoval Bob.

-Dobře,- odpověděl ferra a zmizel.

-Kolik tak můžeme chtít- přerušila ho Janice.

-Budeme mu počítat standardní maloobchodní ceny. Nechci zavá-
dět žádnou diskriminaci. Stejně bych ale rád věděl, odkud je!-

-Král je tak bohatý!- zasněně povzddechla dívka. -Byl by to
prostě hřích, jestli...-

-Počkej- zařval Bob. -To je nemožné! Copak jsou v roce dva
tisíce před Kristem myslitelné chladničky? Nebo klimatizátory?-

-Co tím myslíš?-

-Vždyť by se změnil celý běh historie!- vysvětloval Bob.

-Nějaký koumák se na ně podívá a pochopí, jak fungují. Pak se
změní celý chod historie!-

-A co má být?- zeptala se praktická Janice.

-Co? Že vědecký výzkum půjde jinou cestou. Změní se současnost.

-Chceš říci, že je to nemožné?-

-Ano!-

-To právě celou dobu tvrdím,- vítězně zahleholila Janice.

-Přestaň už,- urazil se Bob. -Na všechno jsem měl myslet dřív.
Ať ferra přichází z kterékoli země, určitě bude mít vliv na
budoucnost. Nemáme právo vytvořit paradox.-

-Proč?- ptala se Janice, ale v tom se objevil ferra.

-Král dal souhlas,- sdělil. -Bude tohle stačit jako náhrada za
všechno, co jsem odnesl?- Podal jim malý váček. Bob vysypal ob-
sah váčku: dva tucty velkých rubínů, smaragdů a briliantů.

-Nemůžeme je přijmout,- prohlásil Bob. -Nemůžeme s tebou obcho-
dovat.-

-Nebuď pověrčivý!- vykřikla Janice u vědomí, že svatba zase od-
plouvá do nenávratna.

-Proč vlastně?- otázal se ferra.

-Nemůžeme posílat věci ze současnosti do minulosti,- vysvětlil
Bob. -Jinak se změní současnost nebo se svět postaví na hla-
vu nebo se přihodí jiná katastrofa.-

-S tím si nelam hlavu,- řekl smířlivě ferra. -Nic se nestane,
za to ti ručím.-

-Kdo ví? Kdybys například přivezl pračku do starého Říma...-

-Na neštěstí,- přerušil ho ferra, -je říše krále Aleriana
zhavena budoucností.-

-Nemůžeš mi objasnit své slova?-

-Jednoduše,- usedl ve vzduchu ferra, -za tři roky král Ale-
rian a jeho říše budou zcela nenávratně smeteni z tváře země

přírodními silami. Nezůstane na živu jediný člověk. Nezachová se ani jediný hliněný střípek.-

-Výborně,- udělala svůj závěr Janice a prohlížela si rubín proti světlu. -Musíme rychlost prodat, co se dá, dokud ještě uzavírá obchody.-

-To je pak docela jiná věc,- řekl Bob. Jejich obchod byl zachráněn. Vzít se mohli třeba druhý den. -A co bude s tebou?- zeptal se ferry.

-Neprojevím jsem se špatně při téhle práci,- odpověděl ferry.

-Nejspíš se dám poslat do zahraničí na služební cestu. Slyšel jsem, že arabské kouzelnictví má před sebou skvělé perspektivy.-

Bezstarostně si přihledil rukou světlé, krátce přistřižené vlasy: -Zase se ukážu,- oznámil a začal mizet.

-Okamžik,- vyskočil Bob. -Teď už můžeš říci, odkud přicházíš? A kde vládne král Alerian?-

-Prosím,- odpověděl ferry, ze kterého byla vidět už jen hlava.

-Myslel jsem, že jste se dovtípili sami. Ferrové jsou demony Atlantidy.-

S těmito slovy zmizel.

Najednou ze spleti těl vyletělo to nejmohutnější a jako dravý pták směřovalo přímo proti Šárce. Když už se zdálo, že ji povalí, rozdupe nebo odnese sebou, ozval se tlumený úder, tělo zaúpělo a roztráštělo se o parkety. Vlna úlevy zaplavila Šárku. Vděčně se usmála na Evu, zavalitou pivotmanku s věčně dětsky udiveným pohledem v očích, jejíž dvojka na úplně propoceném dresu nešla přehlédnout. Ta věru málokomu dovolí skočit do brankoviště! A nic na tom nemění, že šlo o pomoc Pyrrhovu, která pohromu pouze oddálí. Na sedmičku, penaltový hod, se dá přece jen chvíli soustředit. Soustředit. To je slovo, s kterým Šárka od rána zápolí. Ten úsměv, ten zasmušilý úsměv ji však dnes pronásleduje a vypuzuje všechny ostatní myšlenky. Od chvíle, kdy ji ten podivín ráno na její pravidelné zacházce před vyučováním oslovil, bez rozpaků nebo naděje v očích, ale s úsměvem člověka, který ví, který tady na ni čeká, jehož ani v nejmenším nepřekvapí, že Šárka má patnáct, považte PATNÁCT bonů a stojí teď ločně před jásavě rozsvícenou výlohou parfumerie.

"Vemte si je, nebojte, nejsou kradené. Proti směru ručiček se s nimi dostanete kamkoli, uvidíte, bude se vám to líbit." Místo do očí však celou svou pozornost, zdálo se, upíral na její zápěstí a snažil se jí hodinky připnout na ruku.

"Já vím, ptáte se, proč si je nenechám sám, vidíte. Sehnal jsem dnes podobné," nastrčil ruku. "Fungují opačně, to je konečně to, co potřebuji." V té chvíli zasmušilost jako by poodvála z jeho tváře, ale Šárce už v mysli zůstala celý den.

Rána zaduněla o pravou tyč a jak uragán nadmula síť. Spoluhráčky už rozehrávaly a Šárce bylo jasné, že nikdo na světě ji nedostatečnou pozornost nemůže vytknout, teď ne. Zamyšleně poodhrnula levý rukáv dresu, který ji před rozhodčími pomohl ukrývat dárek a otočila ozubeným kolečkem. Ze spleti těl vyletělo to nejmohutnější a jako dravý pták směřovalo proti Šárce...

Pohledná blondýna stála na malé bílé čarce, oběma svalnatýma rukama svírala míč jako citron a bez mrknutí hleděla Šárce do očí. V okamžiku, kdy náhle prevačkou, Šárka se odrazila oběma nohama zaráz a vypadala, že doletí až k pravému mantinelu. Míč jí málem vyvrátil pěst a obloukem vletěl do hlediště. Už když se těžce sbírala ze země, bylo jí jasné, že po tvářích soupeřek, spoluhráček i trenéra se nemusí ani koukat.

Ze šatny se nejméně hodinu nemohly vymotat a hurá do cukrárny! Rozesmáté pak táhly ulicí zavěšeny do sebe a žádný protijdoucí neunikl halasným poznámkám. Přepadly mládežnického dopravního strážníka na křižovatce a houfně si vyměňovaly adresy, překvapeným stařenkám vytrhly nákupní tašky a donesly je za sborového zpěvu až před dveře jejich domku.

Šárka musela donekonečna a pokaždé jinak odpovídat na stereotypní otázky, jaké to včera bylo s Lukášem, když dnes chytla nejen formu, ale i čtyři sedmičky a dvě sola. Kvalifikace už nemůže uniknout. Štěstí jí odplavilo všechnu nejistotu dnešního dne, cítila, že na nic jiného v ní není místo. Volila druhy zmrzlin, skladbu společných písniček a její výkřiky měly obří výhodu napjatého ticha.

"Holky, víte, kdy je chlap nejžárlivější?" Janě sice musela přenechat pozornost kamarádek, ale cítila, že Janiny vodopády vtipů dnes potečou na její počest. Blaženě vychutnávala tyhle chvíle a smála se s ostatními.

Na zastávku přiběhla, aby uviděla koncová světla autobusu zatáčejícího za roh. Zklamaně pohlédla na hodinky: Zrovna dnes musel jet na vteřinu! Pak na ruku pohlédla ještě jednou. Tentokrát s nadějí. Vykroutila velkou ručičku o pár dílků zpátky.

"Holky, víte, kdy..."

"Tak ahoj, já už musím," vyhrkla Šárka a zachytila ještě dotčený Janin pohled. U autobusu byla první, aby podnikla každodenní Odysseu. "Jednou až na konec, ne, kačku nemám, ahoj, jó dobrý, ahoj, dobrý den, máte to volný? ale de to, ne, učitelé nezloběj, je zdravá, děkuji, taky, nevím, na shledanou, čau, vyhráli, postupujem, to víš, že jo, ahoj mami, ale byli sme ještě s holkama, to víš, vyhr..., ale na zítřek nic nemáme, nemám, fakt ne, my jsme měli zmrzlinu, no na něco umřít musím, tak já už du, nevím..."

Teď už jen kolem sila nahoru, pak proti potoku až k lávce a tam bude čekat Lukáš. Vyvrcholení dne. Potřebuje však dnešek ještě vyvrcholení? Šárka nespíchala a nábožně si prohlížela strojek na ruce střežíc se dotknout kolečka a oddálit tak Lukáše. "Obyčejný cibule," řekla by. Snad jen články připomínající solární baterie moderních digitálních strojků zde nadbývaly a dávaly tušit přemíru energie. Vždyť dnes je pořádně ani nevyužila, co teprv při zkoušení. Anebo kdyby zkusila vsadit Sportku. Šárka si vzrušením až přestala zpívat.

"Ahoj," řekl tiše Lukáš, seskočil se zábradlí a nechal si dát pusku. Šla vedle něho podél hučícího potoka, plácala drobné nesmysly a čekala, až se sám zeptá, jak hráli. Lukáš byl kluk, jakého si vysnila už za dětských nocí. První a poslední. Určitě poslední. Kluk, který dokázal nejrychleji přeplovat rybník za vsí, jediný přehodit kamenem silo, jediný, kdo se kvůli ní šel prát s kovářským učněm Ondrou a už ve třinácti ji k narozeninám natrhal kytku.

"Ani jsem se nezeptal, Šárko," tak a je to tu, "koupilas. odpoledne ve městě ty lístky na Perný den?"

"Jsem to nestačila, víš, hrály jsme důležitěj zápas." Snažila se o přirozený tón.

"Hm. To ste musely nejmíň dvanáctkrát nastavovat." Nesnažil se o nic.

"To víš, že jo. A pak jsme kopaly jedenáctky až do půl šestý, ty sobče, kterýho zajímaj akorát čtyři hašiši z Livrpúlu." Vzbouřila se v ní všechna nedočkavost, s jakou očekávala pochvalu právě od něj, pošlapaná radost celého dne, její výtky rostly do nespravedlnosti, stoupaly ke korunám smrků a byly pohlcovány stmívajícím lesem.

"Jestli budeš na olympiádě, budu ti držet palce, fakt. Do té doby ahoj." Řekl kluk, který jí natrhal naposledy ve třinácti kytku a cestou dolů se neotočil.

Bezmocně stála opřená o šumící smrk a plakala do soumraku, který doslova slunečný den měnil v černý. O hodinky zavadila, když zoufale drhla rukama o drsnou kůru stromu. Když točila kolečkem, málem přišla o nehet.

"Jsem to nestačila, víš, hrály jsme důležitěj zápas," řekla potom. Po Lukášově poznámce se usmála.

"Ale ne. Náhodou jsme vyhrály už v normálním čase. Ale pak jsme trochu s holkama kecaly. Postup do kvalifikace o ligu, poprvé v historii klubu, znáš to," vzdychla a dívala se přitom kamsi do potoka.

"Ste dobrý," pokýval hlavou. "Slyšel jsem, že prej se hlásíš na ekonomku či kam do Pra..."

"Prosím tě, to jsou jen takový nápady, co já vím ještě." Vrtěla hlavou, až jí vlasy lítaly kolem. "Kdo to říkal, prosím tě?"

"Ále, Ondra. On de taky do Prahy, na slévačinu. Budete to mět kousek."

"Lukáší, jsi normální?" Poprvé na něj pohlédla a nevěřícně pátrala ve tváři.

"Jo, já jo. Já su úplně normální trouba. Slyšíš?! Takovej úplně normální obyčejnej vůl, co smrdí furt olejem nebo polem." Jeho křik sílil a stoupal ke korunám smrků a byl pohlcován stmívajícím lesem. Když o něco klidněji pak volal: "Stav se vždycky o prázdninách, mě tady najdeš, vždycky mě tady najdeš, na tomhleto poli!" zatáčela už za meandru potoka.

Zatočila za meandru potoka a už ne příliš vzrušeně sáhla popaměti na levé zápěstí. Rafičky nešetřila, proto uviděla Lukáše, jak seskakuje se zábradlí a slyšela tiché "Ahoj." Na puse si dala zvlášť záležet.

"Lukášku, prosím tě, nezlob se, já na ty lístky dneska zapomněla, ale zítra tam můžeme klidně jít, určitě se dostaneme, uvaďečka v Oku mě zná, určitě nás tam pustí, na ty kluky vlasatý." Šárka držela Lukáše kolem krku a do očí mu vpíjela nejoddanější pohled.

Lukáš místo něj byl uchvácen emblémem Blíženců na dívčině krku.

"Víš, Šárko, nezlob se," řekl pak hučícímu potoku. "Já zítra nemůžu, fakt ne."

"To přece nevaďí, Luky, na středu budou aspoň lístky stoprocentně."

"Budou," řekl nešťastně. "Já jsem je dneska kupoval."

"To je výborný," Šárka vykřikla jako nejvěrnější příznivec Beatles. "Takže pozítří půjdeme přece do kina?" S každým slovem sláblo její nadšení a poslednímu už ani nebylo rozumět.

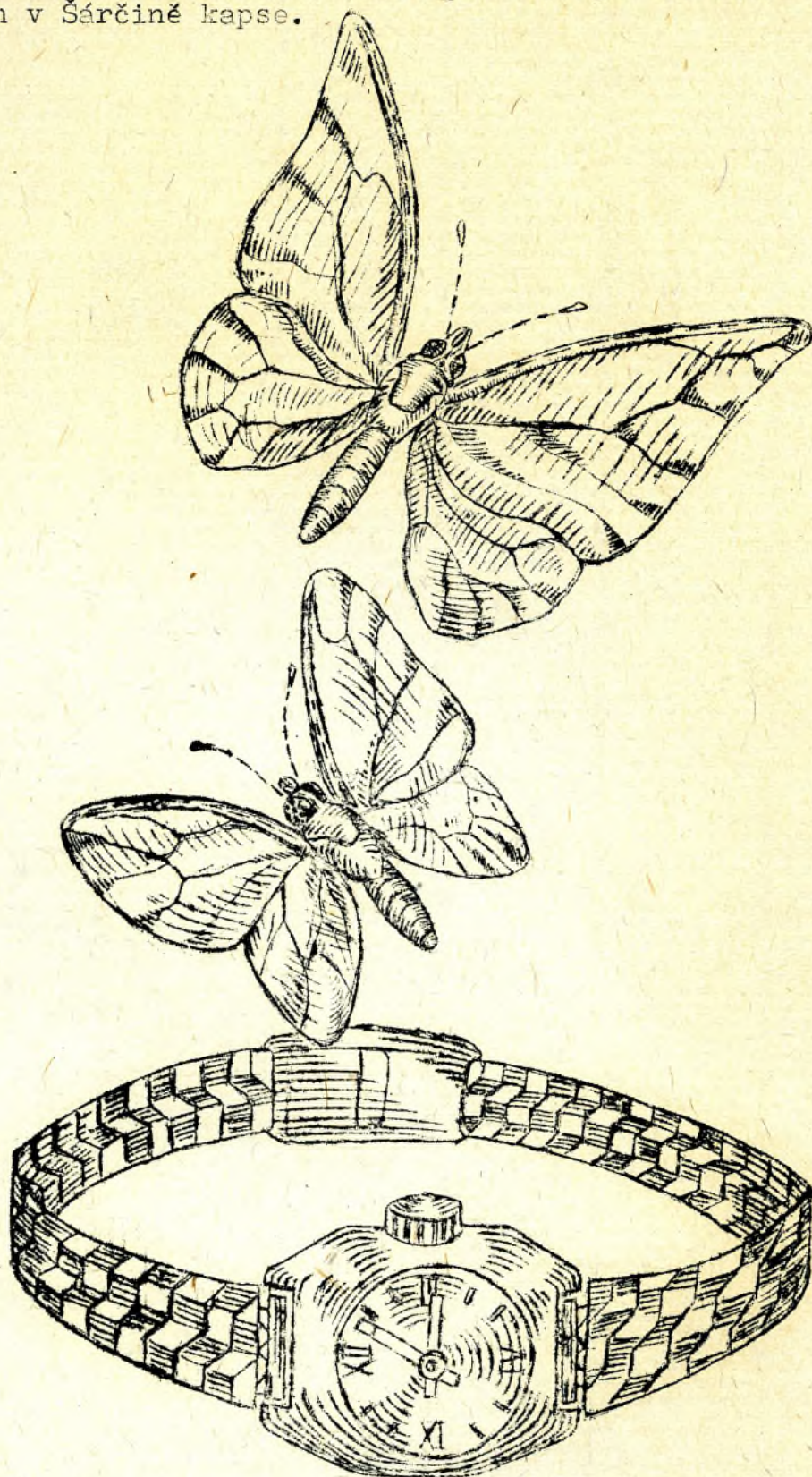
"Nepůjdeme, Šárko," dozvěděl se potok, už zbytečně.

Svědlem přívalu slz se staly jen šumící koruny smrků ve stmívajícím lese. Slané kapičky hrozily prosáknout do potoka a zaplnit koryto větší než rybník za vsí, které by ani nejrychlejší plavec nepřekonal.

Šárka bezmála utíkala s pohledem zabořeným před sebe a v ruce svírala svých patnáct bonů. Co je na tom nápadného, našetřila si, tak si jde něco do Tuzexu koupit, přesvědčovala se, ale zrak nezvedla. Levá kapsa, ano, kapsa to byla, co jí tížila jako kámen. Město se teprve probouzelo, ale před rozsvícenými výklady cizozemského zboží už postávaly bledé obličeje a svou nenápadnou okázalostí budily pozornost.

Zasmušilý muž padl Šárce do oka nejdřív. Tentokrát to nebyla zasmušilost spojená s úsměvem, měl stejně bledý výraz jako kolempostávající s hongkongskými digitálkami a Šárka by se nejraději propadla. Ale on místo zadostiučení, protože OPRÁVDU ví a Šárka ho OPRÁVDU nepřekvapí, koukal bez hnutí do země a v ruce držel náramek, který se stejně stříbrně leskl

země a v ruce držel náramek, který se stejně stříbrně leskl
jako ten v Šárčině kapse.

Hospoda byla plná hluku a kouře. Na krajkových límcích hostů se už leskly červené skvrny od víny, cinkot pohárů přeblušoval všechen hovor, výbojnější diskutéři šermovali nad stolem dýkami a mezi tím vším se proplétal zavalitý šenkýř s několika džbány vína.

Trochu stranou od největšího ruchu seděla čtveřice zamklých mužů - tři z nich v nápadných stejnokrojích královských mušketýrů, čtvrtý v koženém kabátci venkovského šlechtice. Tiše poníjeli víno a jejich tváře byly plny starostí.

"Teď mi řekni, Portho, co budeme dělat", zeptal se bezradně mladík v koženém kabátě atleticky vyhlížejícího muže s červeným nosem. "Ty jsi král šermířů", šlehl po něm ironickým pohledem elegantní blondák v rohu stolu, "tak nás z toho snad dostaneš, ne?" "Šermoval jsem naposledy v patnácti", rozčiloval se kožený kabát, "a to asi na kardinálovu gardu stačit nebude!" "Nehádejte se, nebo nás zapíchnou hned tady", zabručela vazba, které říkali Portos. Melancholický brunet s ostře řezanou tváří a oslím nosem se diskuse nezúčastnil. Stýskalo se mu.

"Tak do toho, jak jste dopadli", přerušil po chvíli mlčení blondák, "začni třeba ty, D'Artagnane."

Chlapík v koženém se ošil. "S tou Bonacieuxovou by to ještě šlo, tyhle věci se zřejmě moc nezměnily, akorát mě znervóznilo, že její starej není rachitickem stařík s udavačskejm sklonem, ale dvoumetrověj novozník a má dobře sto kilo. Zatím se mě bojí jako šlechtice a šermíře, ale jestli něco praskne..." Při té představě se vypravěč zapovil a obrátil do sebe celou sklenici vína. "Horší to bylo s panem de Tréville. Gratuloval mi k zabiti nějakýho Jussaca a na zítřek v noci mám hlídku v Louvru. Vůbec nejhorší to bude na cvičáku, až budeme šermovat. Jestli mi vyberou někoho prudšího, tak se stěhuju do špitálu!"

"To s tím šermem platí pro nás pro všechny", řekl smířlivě Porthos, který se zděl být ze všech nejkliďnější. "Co šlechtičny, Aramide?"

Blondák se popotáhl za knír a spokojeně se usmál. "Nebejt toho, že mi dělášnou práci se nesmát, neříkat pocem kočko,

neshánět se v domácnostech po dvanáctce a toho, že si nemůžu zapálit, tak by to bylo docela fajn. D'Artagnan má pravdu - tohle se moc nemění. Jo, hlídku máme stejně s ním, tak to ne-nápadně dáme dohromady a nějak to dopadne. A ty, Porthos?"

"Prima", zachechtal se hromotluk, "vypil jsem na ukázkou takovej menší soudek vína a tři flašky nějaký gaskoňský kořalky a celá setnina se teď předhání, kdo mi zaplatí skleničku. Šerm po mě tím pádem nechtěli..."

"Athe, jsi zatím bez průšvihů?", zatřásli nakonec melancholikem, který celou tu dobu cílevědomě vyprazdňoval cínové poháry. "Nechte ho, pánové," zastal se jej znenadání probíhající šenkýř, "sedí tu už dva dny a já vám něco řeknu - tomu člověku se stýská!"

Trojice obrátila oči v sloup, pak na zachmuřencův účet a bylo jim vše jasné. Zatímco oběť stesku nořila vděčně nos do další sklenice, počítali ostatní, co je huře jeho nostalgie stát. "Máme vůbec ještě nějaké peníze?", znervózněl trochu Aramis. "Včera byl v gardě žold a já bral premie za toho Jussaca," uklidnil ho D'Artagnan. Zaplatili se slovy - stejskat se ti může kdekoliv - vytáhli smutného muže ven. "Zítra před toz hlídkou se sejdemě tady", rozloučil se Porthos, hodil si přítele na záda a vykročil do tmy.

Na věžních hodinách bilo právě osm, když se čtyři přátelé sešli u stolu v koutě hospody U mušketýra. Všichni střízliví a v pořádku, jen Athos prosakovala krev přes obvaz na levé ruce.

"Maličkost", odpověděl nakvašeně D'Artagnan na tázavé pohledy svých druhů. "Všechno by bylo oukej, kdyby byl nechtěl tenhle moula vysvětlit nějakému italskému hraběti, že nejhezčí dívka na světě n e n í komorná madame de Chevreuse. Hraběrko ho pochopitelně píchlo a nebejt toho, že Athos dal mu zdravou rukou obrovskou facku a já mu podrazil nohy, tak bylo zle." "Na takovej souboj nebyl zvyklej" šklebil se Athos, "hulákál za náma něco o mravech zpustlejších pohůnků, ale vstát ne-

moh'".

"Chyba ovšem je," pokračoval D'Artagnan, "že jsem byl u šéfový a vyfasoval jsem od ní dopis do Anglie. Zpátky musíme vzít nějaký diamanty, což mi neseďí, protože z toho kouká pašeráctví, ale šéfově hrozně brečela a nadávala na kardinála, tak jsem jí to slíbil".

"Do Anglie koneckonců můžeme", uvažoval Aramis, "já, Porthos i D'Artagnan anglicky umíme a Athos se holt zahalí do vznešeného mlčení. Diamanty prodáme a získáme tak prostředky na hledání cesty zpátky. Kdy vyrážíme?"

"Zítřa," odpověděl D'Artagnan, "to je neděle - bude klid".

"Athos bude nervózní", uryl Aramis, "bude neděle a on si nebude moct koně před cestou rozebrat". Athos se smutně podíval, ale k ránu se přesto napřáhl. "Nechte se", zakročil Porthos, "až sedneme ráno na koně, budeme mít všichni starostí až nad hlavu. Hlídky odpadla, takže si dáme ještě jednu a jde se spát!"

Teplý podzimní den hřál všechny paprsky zapadajícího slunce. Po sto kilometrech v sedle přestali už čtyři kamarádi proklínat koně jako dopravní prostředek a celá skupina se pohybovala rychlým klusem.

"Hele, putyka, dáme si lok" zaražoval se Aramis při pohledu na veliký statek poblíž cesty, nad nímž vlála korouhev s vyšitou sklenicí. Porthos beze slova pobídl koně a za ním se všichni vrátili dovnitř jako velké voda.

D'Artagnan jako poslední uvažoval koně k zábradlí, když ucítil na rameni dotek cizí ruky. Otočil se a spatřil černě oděného muže s vyzývavým obličejem.

"Kam ten spěch, páni mušketýři, do Anglie je ještě daleko," zvolal neznámý a zároveň pronikavě hvízdal. Ze všech koutů statku se začali vynořovat muži v černých kožených stejnokrojích kardinálovy gardy.

"Tys prý zabil mého drahého přítele Jussaca", pousmál se jejich vůdce, "zkus to dneska se mnou." Rychlým škubnutím tasil zbraň a napřáhl ji proti D'Artagnanovi. Čtyři přátelé

stáli tiše uprostřed velkého kruhu, jakoby oslněni třpytem té lesklé hrozící čepele. "Nejsou snad pánové zbabělci?" dotíral gardista.

"Rochefort". zašeptal ohromeně D'Artagnan a pomalu tasil. Nepostavil se však do střehu, ale otočil se k ostatním.

"Kluci", řekl smutně, "kdo vlastně tenkrát řekl Akšildejovi, že by neuměl sestrojít ani nakloněnou rovinu a že cestování časem je královina?"

Kdo si vymyslel písemku na téma "Stroj času"? Dneska je to stejně banální jako "Přijde jaro, přijde" nebo "Čím chci být." My, co máme cestu časem už za sebou, /jsou to povinné školní výlety, v deseti a ve dvanácti letech/ se při nich dost nudíme.

- To s námi jede úča - robot a navíc má sebou pomocného robota, aby se snad někdo nezatoulal nebo dokonce neztratil. Jede se až do 6. století, ten sešup časem je ze všeho nejlepší. Předem nám sice drží dlouhou poučnou přednášku, taky, že máme mít zavřené oči, ale kdo by to vydržel? Takže si sedíme v mašině, občas jukneme ven a třeba vidíme nějakou babku, jak trhá opravdická jablka z opravdického stromu, nebo zase jedou koně a vezou něco, co připomíná pravěkou chatrč, jenže pozlacenou, ovšem nejprimovější je, když někde hoří. To už ve skutečnosti taky dneska neuvidíš. Člověk až závidí těm dětem z dávných dob, že si mohly hrát se sirkama, jednou nám ty sirky úča - robot ukázala v muzeu, měla k tomu spoustu řečí, jak to bylo nebezpečné. Dneska je všechno nehořlavý.

Exkurze začíná na hoře Říp, on je to spíš takový zvoneček, když jsme byli na výletě na Marsu, tak tam jsou hory až deset tisíc metrů vysoké. No tak na ten Říp se vyjede sedačkovým elbobem, a chvíli se čeká, až se dostaví praotec Čech. Nesmí se mluvit, jen sedět a poslouchat. Praotec Čech přijde, s ním houf dost unaveně a hladově vypadajících lidí, a jak se koukáš dolů do kraje, tak vidíš, že se z dálky až k samému Řípu táhnou celé řetězy dalších lidí, nemají ani elektrokaury, ani ty staré benzínové vozy, nic, jen takové smyky, které vlečou naložené po trávě. Ti nahoře se rozhlížejí po krajině a praotec pronese dojatým hlasem: "Vizte, to je ta země, kterou jste hledali. Často jsem vám o ní mluvil a sliboval, že vás do ní uvedu. To je ta země zaslíbená, zvěře a ptáků plná, medem oplývající..."

Ta krajina opravdu vypadala moc pěkně, lesy opravdický a krásná modrá řeka a blízko ještě jedna a ještě... Něco podobného jsem viděl v audiofaktospektroskopu ve filmu "Dobytelé Fomalhautu". Tam je na jedné planetě taky všechno ještě pravý. Pak praotec Čech i s lidma zmizí, my se přesuneme do Prahy, na skále nad krásnou řekou stojí ženská v dlouhých bílých šatech a vykřikuje "Město vidím veliké, jehož sláva hvězd se bude dotýkat... I nazvete hrad, jež vystavíte, Prahou."

Nějak moc prorokovat neuměla. Praha není vůbec velké město, má jen čtyři miliony obyvatel, takže se úplně ztrácí třeba vedle Mexica nebo Tokia. Zatím ani ty nejlepší elektronické mozky nespočítaly, kolik v nich vlastně žije lidí, snad třicet nebo padesát milionů v každém.

- Když kněžna Libuše doprorokuje, šoupnou nás do mašiny, a už se ženeme pár kilometrů a století do Sviníbrodu. Tenhle úsek cesty se nám, klukům, líbí nejvíc, hlavně jak kníže Břetislav kusem železa /t. j. mečem/ dočista sám přesekne tlustý řetěz. Jenom je nám divný, že se někdo může tak angažovat pro obyčejnou holku! Pomocný robot nám povídal: "Hoši, nesmějte se, za pár let se knížeti Břetislavovi nebudete divit, zvlášť když Jitka byla tak pěkná! Pak si vzpomenete na moje slova." Chachá! To určitě!

Přejíždíme do doby husitských válek, tam se hodně bojuje, právě že hodně, moc lidí proti moc lidem, a to není nic pěkného, protože je to válka. I když měli jen primitivní zbraň, spousta lidí zahynula, i děti. My stejně těžko chápeme, že se lidi nedokázali domluvit, jak to, že do sebe sekali a mlátili a bodali, místa bylo tenkrát na světě dost, ani nemuseli létat na jiné planety, Země pro ně bohatě stačila.

Pak nás ještě berou do dvacátého století. To každý z nás úplně nenávidí, zas pro ty války, zavíráme oči sami, ani nám to nikdo nemusí nakazovat. Ale i v míru to nestálo za moc, jezdili tenkrát v takových jako škatulích nebo broucích, všude, ve městě i venku bylo plno špíny, pachu a kouře, a navíc ještě letadla shazovala na pole všelijaký chemikálie. Když se zvedl vítr, lítalo to až dobyt.

Právě tihle naši předkové před třemi stoletími vlastně zničili pravou přírodu, a my ji teď znova pěstujeme a oživujeme, zatím je všechno umělý. Vypadá to jako pravý, ale je to syntetický. Samozřejmě, že ne z nějaký chemie, ta je na Zemi už sto let zakázaná. Všecko je z biomasy, hlavně z jedné neškodných mikrobů, který byly původně omylem dovezeny až z planety Praga v systému hvězdy Rigil Kent. Mikrobi mají hrozně dlouhý latinský jméno, pamatuju si z něj jen konec - Novacii, protože velitel toho korábu, co je přivezl, se jmenoval Vašek Novák a byl z Čakovic jako já.

Z těch mikrobů vznikla napřed úplná panika, protože podmínky na Zemi jim mimořádně vyhovovaly, a začaly se ohromně rychle rozmnožovat. Ale lidi se zase zrovna tak rychle naučili připravovat z nich biomasu, a tak vlastně tihle cizí mikrobi naši planetu stále vylepšují. Je to dost složitý a zároveň jednoduchý, on se prý těm potvorám zadá nějaký program - jak, to zatím nechápu - a tu z nich vyrostou strom, kráva i tráva, a dokonce třeba i vodovodní potrubí. Někdy se objeví i legrační zmetky, nějaký milovník starých časů si chtěl doma pěstovat slepice, a v kurníku mu z vajíček začaly vylézat ještěrky, nebo v jednom bloku u nás pár dní teklo z vodovodů kakao. Wení to špatný nápoj, ale zkuste se v něm mejt!

Vidím, že od stroje času jsem zabočil do přítomnosti, ale snad to nevadí. Rád bych někdy pozval - kdyby to šlo - pár kluků z toho dvacátého století k nám. Máme prima hřiště na kuličky, k dulkům vedou takový gravitační žlábký, rozložený do hvězdice, a dá se hrát i na dálku, třeba s klukama z Londýna. V Praze mačkáš knoflíky, a v Londýně uhánějí kuličky do dulků. Když vyhraješ, tak ti je za pár minut pošlou teletransportem.

Abych se nakonec vrátil ke stroji času. Moc ho nemiluju, už proto, že je to povinný. Až budu dospělý, a budu smět na výlet sám, vyberu si nějakou příhodnou dobu, kde se to zrovna mele, a řeknu těm lidem: Co blázníte, přestáňte se už konečně mordovat!

